

1

Erica stak de laatste kaars aan en deed een stap achteruit om de tafel te inspecteren. Het linnen kleed was hagelwit en zo strak gestreken dat het leek alsof het uit de stomerij kwam. In het midden van elk bord lag een naamkaartje, met haar nette, zorgvuldige handschrift erop, tot op de millimeter nauwkeurig uitgelijnd. Het bloemstuk met eucalyptus en gipskruid was op een smaakvolle manier op tafel gezet, zo geschikt dat niemand zijn nek behoefde te verdraaien om de ander te zien.

Het appartement rook naar rozemarijn en knoflook, dankzij het braadstuk dat langzaam in de oven stond te garen. Het dessert stond al in de koelkast. De salade was aangemaakt, maar niet papperig. Op het fornuis stonden wortels met ahornsiroop te pruttelen, en de randjes waren net genoeg gekaramelliseerd om te weten dat dit bewust was en dat de pan niet zomaar was vergeten.

Alles was klaar.

Erica had deze avond tot op de minuut gepland – niet omdat ze het leuk vond om gasten te ontvangen, maar omdat je door plannen de touwtjes in handen hield. Als dingen volgens schema verliepen, gingen ze geen eigen leven leiden, liepen ze niet uit de hand en gingen ze niet als een nachtkars uit.

Ze zei tegen zichzelf dat dit gewoon een verjaardagsfeestje was. Dertig was een mijlpaal. Mensen verwachtten een normaal dinertje: kaarsen, wijn en gelach op de juiste momenten. Maar de waarheid borrelde onder de oppervlakte. Ze wilde bewijs

dat een avond kon beginnen en eindigen zonder dat haar iets werd afgenomen.

Ze reikte naar een vork die niet recht gelegd hoefde te worden toen Chads telefoon begon te trillen op de gedekte tafel. Hij greep er te snel naar, alsof hij erop had gewacht, alsof hij het had verwacht.

Erica draaide zich niet meteen om. Ze telde tot drie – een gewoonte waarvan ze zich niet kon herinneren dat ze die aangeleerd had – en vroeg toen: ‘Wie was dat?’

Chad zette zijn telefoon op stil en stopte hem in zijn zak. ‘Iemand van werk.’

Nu draaide ze zich wel om en keek hem aan. Chad was lang en had een verzorgd uiterlijk waarvoor hij geen moeite hoefde te doen, met kortgeknipt asblond haar en een strakke, sterke kaaklijn. Hij glimlachte al, die gemakkelijke, charmante grijns die al jaren op haar had ingewerkt. De vastgoedwereld had hem geleerd om zelfvertrouwen te verkopen alsof het iets tastbaars was wat hij mensen kon geven.

‘Op vrijdagavond?’

‘Deals beperken zich niet tot doordeweekse dagen, schat.’

Ze knikte en accepteerde het antwoord omdat het waar was. Dit was niet de avond om zaken aan te kaarten die niet aangekaart hoefden te worden. Erica deed de plafondlampen uit, waardoor de kamer in een warmere gloed gehuld werd. Bij kaarslicht vervaagden de randen en verdwenen de imperfecties. Het maakte alles vriendelijker.

‘Maak je geen zorgen,’ zei Chad, terwijl hij op haar afliep. ‘Ik laat niets je dinertje voor je dertigste verjaardag verstoren.’

Hij sloeg zijn armen van achteren om haar heen en liet zijn kin op haar schouder rusten, op een manier die geïmproviseerd aanvoelde. Het gebaar maakte iets in haar los voordat ze het gevoel kon tegenhouden. Hij rook fris – naar zeep, aftershave en een vage geur van iets scherpers wat ze niet kon thuisbrengen. Het vervloog meteen.

‘We hadden de hele avond in bed kunnen blijven,’ zei hij.

‘En dit gebeuren gewoon overslaan.’

‘Een intiem diner met vrienden leek me wel leuk.’

‘Of...’ Zijn lippen streelden haar oor. ‘Zullen we het gewoon houden op... intiem?’

Ze lachte, want dat was hun vaste routine. Lachen vulde de leegte waar vragen thuishoorden. Het was makkelijker dan te onderzoeken waarom intimiteit altijd voelde als iets wat ze moesten inplannen.

‘Help me even met de wijn,’ zei ze, terwijl ze uit zijn armen glipte en door de klapdeur de keuken in liep. ‘En raak de kaarsen niet aan.’

‘Waarom zou ik dat doen?’

‘Omdat je dat altijd doet.’

‘Niet waar.’

‘Wel waar,’ zei ze, terwijl ze naar de kurkentrekker greep. ‘Je verschuift ze twee centimeter, morst dan overal kaarsvet, en dan moet ik het later van de tafel schrapen.’

‘Dat is niet waar,’ zei hij, terwijl hij bij het aanrecht bleef staan.

Ze schoof een glas naar hem toe. ‘Bewijs me dan maar het tegendeel en maak de wijn open.’

Ze hoorde hem grinniken, een vertrouwd en voorspelbaar geluid. Erica wilde een tweede wijnglas pakken, maar bleef toen plots stilstaan. Haar vingers zweefden vlak bij de steel. Even kon ze zich niet herinneren voor wie het was. Het besef kwam te laat en de schrik sloeg haar om het hart. Ze schoof het glas terug in de kast.

Ze had er een hekel aan dat het nog steeds gebeurde, dat sommige verliezen zich diep in haar wezen genesteld hadden.

Het verkeer in Milwaukee zoemde buiten hun appartement, gedempt door het dikke glas van de ramen en de hoogte. Ze hadden deze plek gekozen omdat het er op de foto's goed had uitgezien. Het huis was strak vormgegeven, had bakstenen muren en een eetkamer die ruim genoeg was om gasten te ontvangen zonder dat het te groot aanvoelde. Erica had

zichzelf wijsgemaakt dat het praktisch was. Chad had het een investering genoemd.

Ze zette zonder erbij na te denken twee ontkurkte flessen wijn op tafel, met de etiketten naar voren. Dat was inmiddels een automatisme.

Chad leunde tegen de deurpost en keek haar aan. 'Wie plant er nou zijn eigen diner?'

'Ik.'

'Normaal betalen mensen je hier toch voor?'

'Ja,' zei ze. 'Juist daarom kan ik het beter zelf doen.'

Erica had samen met haar vriendin Liv een evenementenbureau. Het liep goed, geweldig zelfs. Ze was hele dagen bezig met het organiseren van pleziertjes voor anderen en het voorkomen van rampen voordat ze zich voordeden. Daardoor was ze heel goed geworden in doen alsof niets haar nog kon verbazen.

Ze keek nog eens in de oven, bedroop het braadstuk en zette de temperatuur een graad hoger, al haalde dat waarschijnlijk helemaal niets uit. Maar voor haar maakte het wel iets uit.

'Je had een cateraar moeten regelen,' zei Chad.

'Ik wilde geen cateraar.'

'Je had in ieder geval iemand kunnen inhuren.'

'Ik ben ook iemand,' zei ze. 'En ik hou van koken.'

Dat was niet helemaal waar. Ze hield ervan om de controle te hebben, en dat had ze als ze zelf kookte.

'Ontspan je toch eens,' zei Chad.

Het woord leek op een vreemde manier in de lucht te blijven hangen. Hij zei altijd tegen haar dat ze zich moest ontspannen, alsof spanning een vorm van persoonlijk falen was in plaats van een waarschuwingssignaal.

'Dit is ontspannend,' zei ze, terwijl ze de ovendeur dichtdeed. 'Voor mij in elk geval wel.'

Hij grijsde. 'Als jij het zegt.'

'Ik wil gewoon niet dat er iets misgaat.'

Hij liep de kamer door en gaf haar een kus op haar wang. 'Er zal niets misgaan.'

Erica glimlachte, want dat was wat je deed als iemand het juiste zei op de juiste toon.

Ze keerden terug naar de eetkamer, zij met Chad op haar hielen. Zij bekeek de tafel, hij bekeek haar. Een van de naamkaartjes was verschoven, het stond een beetje scheef ten opzichte van het bord. Ze was er zeker van dat zij het perfect had neergezet.

Er werd op de deur geklopt. Het geluid leek harder door het appartement te galmen dan gewoonlijk, en Erica schrok. Haar hart sloeg een slag over, maar kwam vervolgens weer tot bedaren. Ze was geïrriteerd door de heftige reactie.

Dertig, herinnerde ze zichzelf. Ze had de leeftijd van haar zus overtroffen. Ze was het getal gepasseerd dat ooit als een eindstreep had gevoeld in plaats van een begin. Dit diner was niet zomaar een feestje. Het was een bewijs van de tijd, van overleven, van het feit dat zij er nog steeds was terwijl iemand van wie ze hield er niet meer was.

‘Ik doe wel open,’ zei Chad.

‘Nee! Dat doe ik.’ Het kwam er venijniger uit dan ze had gewild.

Het was háár feestje, haar zorgvuldig voorbereide bewijs. Ze veegde haar handen af aan een handdoek en streek haar jurk glad.

Er werd opnieuw geklopt, deze keer aanhoudender.

Achter haar flakkerde een van de kaarsen zo hevig dat er kaarsvet op het tafelkleed spatte, de vlam boog een beetje af alsof er een tochtstroom was die er niet kon zijn.

Erica merkte het niet. Ze liep al richting de deur.

2

Beckie kwam binnen in een wolk van parfum en gelach. De kamer werd meteen gevuld met lawaai; het soort lawaai dat alle aandacht opeiste en niemand de kans gaf om te luisteren. Ze kwam babbelend binnen, al begonnen met haar show, een fles wijn achteloos in haar hand – ontkurkt, natuurlijk. Ze droeg iets wat strak zat en er bedrieglijk nonchalant uitzag, zo'n outfit waarvan je zou denken dat ze die niet speciaal voor deze avond had uitgezocht, terwijl ze die tot in de puntjes had uitgedacht. Haar glanzende blonde haar viel tot net over haar schouders, de punten krulden alle kanten op.

Erica keek haar aan met de bekende mix van genegenheid en vermoeidheid. Ze waren al vriendinnen sinds hun studententijd, toen Beckies energie nog aanstekelijk was in plaats van uitputtend. Op een gegeven moment was Erica volwassen geworden, maar Beckie was niets veranderd. De vriendschap bleef, niet omdat ze zo goed bij elkaar pasten, maar omdat het altijd al zo was geweest.

'Hé, jarige!' Beckie omhelsde haar zo stevig dat ze bijna geen lucht meer kreeg en boog zich toen voorover om te fluisteren: 'Dertig staat je echt goed.'

'Dat zeg je vast omdat je al een slok op hebt,' zei Erica lachend terwijl ze een stap achteruit deed.

Beckie grijnsde. 'De lift duurde een eeuwigheid en ik had dorst.' Haar blik gleed langs Erica en bleef op Chad rusten. Ze glimlachte deze keer trager, een beetje bedachtzaam. 'Hé, jij.'

'Hé, jij.' Hij glimlachte makkelijk, alsof ze een geheim deelden.

Erica reikte naar de wijn. 'Laat me je een glas inschenken.'
'Zo uit de fles is het lekkerder.' Beckie trok twee keer haar wenkbrauwen op, alsof ze haar uitdaagde om haar tegen te spreken.

'En veel minder beschaafd,' zei Erica.

Zach was de volgende die aankwam. Hij bleef in de deuropening staan, alsof hij op toestemming wachtte om binnen te komen. Hij was lang, slank en had donker haar, het soort knappe man dat eerder warmte uitstraalde dan dat hij intimiderend overkwam. Hij hield een keurig ingepakt doosje vast, het papier glad, de hoeken strakgetrokken.

'Gefeliciteerd met je verjaardag,' zei hij.

'Dank je.' Ze glimlachte. 'Ik ben echt blij dat je er bent.'

'Ik ook.'

Zach voelde voor Erica als een veilige haven, en dat had ze maar bij weinig mensen. Misschien kwam het door zijn afwachtende houding. Hij zou je nooit onderbreken of iets zomaar aannemen. Ze hadden elkaar jaren geleden ontmoet toen ze hem op het allerlaatste moment had ingehuurd om een probleem met de verlichting op te lossen, met een klembord tegen haar borst geklemd, zich verontschuldigend dat ze te veel vroeg. Zach had het probleem opgelost zonder er een punt van te maken, en sindsdien hadden ze samengewerkt. Soms vroeg ze zich af of hij zich die avond ook nog herinnerde.

'O, dit is voor jou,' zei hij, terwijl hij haar het cadeautje overhandigde alsof het niets bijzonders was.

'Dat had je echt niet hoeven doen.'

'Ik weet het, maar ik vond het leuk.'

Ze gebaarde hem binnen te komen. Hij trok zijn jas uit en hing die netjes aan een hangertje.

Liv glipte achter hem aan naar binnen en speurde onbewust de ruimte af: de tafel, de verlichting, de afstand tussen de stoelen. Haar donkere haar zat in een praktische knot. Ze hield niet van aandacht en had liever dat die naar anderen uitging. Ze omhelsde Erica en mompelde: 'Het ziet er prachtig uit,'

voordat ze in de richting van de keuken liep, alsof ze naar iets op zoek was. Haar vriend, Derek, volgde haar met een dessert waar Erica niet om had gevraagd.

Zijn stropdas zat los en zijn mouwen waren opgerold, alsof hij had besloten dat de avond geen formaliteiten vereiste.

‘Versterking,’ zei hij.

Erica zuchtte. ‘Ik heb geen versterking nodig.’

‘Dat zei ik ook al tegen Liv.’

Liv wierp hem een veelbetekenende blik toe. ‘Het is veiliger om opties te hebben.’

Erica glimlachte, hoewel het woord ‘veiliger’ haar een ongemakkelijk gevoel gaf.

Ze namen plaats in de eetkamer, stoelpoten schoven over de vloer, glazen klonken tegen elkaar, en iedereen zocht zijn of haar plek op. Erica liep tussen hen door, schonk wijn in, bood water aan, schikte servetten en controleerde of iedereen had wat hij of zij nodig had. Ze dacht er niet over na. Ze deed het gewoon.

Chad nam plaats aan het hoofd van de tafel en nestelde zich in de stoel alsof het zijn vaste plaats was. Beckie nam zonder aarzeling naast hem plaats. Liv en Derek zaten tegenover haar, hun knieën raakten elkaar onder de tafel. Aan de andere kant nam Erica plaats. Zach wachtte tot ze zat voordat hij zelf plaatsnam.

Er kringelde stoom op van het eten dat werd rondgedeeld, de tafel was gehuld in kaarslicht.

‘Het ziet er fantastisch uit,’ zei Zach.

‘En het ruikt heerlijk,’ voegde Beckie eraan toe.

Erica voelde een korte, onwelkome golf van trots.

Chad schraapte zijn keel, stond op en hief zijn glas. Erica bleef zitten en keek hem aan met de kleine glimlach die ze zichzelf had aangeleerd.

‘Op Erica,’ zei hij, ‘die er op de een of andere manier in slaagt om alles er moeiteloos uit te laten zien, zelfs als het allemaal niet zo simpel is.’

Beckie knikte. Zach staarde in zijn glas. Liv glimlachte geforceerd.

‘Ze is gedreven,’ vervolgde Chad. ‘Georganiseerd. Briljant. En ze maakt alles beter door het alleen maar aan te raken.’ Hij grijnsde. ‘Zelfs mij. Wat indrukwekkend is, aangezien ik al zo geweldig ben.’

Er klonk hier en daar wat gelach rond de tafel.

‘Op Erica,’ zei Chad.

‘Op Erica,’ herhaalden ze in koor.

Ze dronken wat en het gesprek kwam langzaam op gang, een mix van verhalen over het werk, gedeelde herinneringen en grappen waarom net iets te laat gelachen werd. Chads telefoon trilde op tafel. Hij legde hem met het scherm naar beneden neer zonder te kijken. Erica zag het, maar zei er niets van.

‘Nou,’ zei Liv. ‘Dertig. Hoe voelt dat?’

Erica glimlachte. ‘Als een opluchting.’

Niemand vroeg wat ze bedoelde, want dat wisten ze al.

Er klonk geschraap van bestek over de borden en wijn klokte in de glazen terwijl Erica ze bijvulde. Ze zorgde ervoor dat niemands glas leeg was. Ze stond zichzelf toe zich beetje bij beetje te ontspannen terwijl haar vrienden aten en dronken. Dit was wat ze had gewild. Iets kleins, onder controle en veilig.

Toen werd er op de deur geklopt.

Erica fronste en keek de tafel rond. Ze zag zes couverts, zes glazen en zes mensen.

‘Missen we nog iemand?’ vroeg Derek.

‘Nee,’ zei Erica. ‘Iedereen is er.’

Zach keek naar de deur. ‘Misschien is het een bezorger?’

‘Om acht uur?’ vroeg Liv.

Zach hield zijn hoofd schuin. ‘Misschien een verjaardagscadeau.’

Erica keek Beckie aan. ‘Zeg me niet dat je een stripper hebt ingehuurd.’

Beckie stak haar handen omhoog en grijnsde. ‘Nee, hoor. Ik

heb niets te maken met wat er zich ook maar aan de andere kant van die deur bevindt.’

Klop. Klop. Klop.

De kaarsen flakkerden, één brandde minder fel dan de rest. ‘Ik doe wel open,’ zei Erica, terwijl ze al opstond.

Ze had een benauwd gevoel in haar borst om redenen waar ze maar liever niet verder over nadacht. Dit had ze niet zo gepland.